

nedbryde Aand og Tone i en Administration, og som Overlærerens som en Række andre Vidnesbyrd vidner om, dels fordi Bevæggrundene til denne ud og ind forblev skjult for de underordnede, hvad de samme Akter ligeledes viser. I Overlærerens Vidnesbyrd hedder det — Side 98 —:

„at baade Vagtpersonalet og de til Ledelsen af Arbejdet ansatte Funktionærer paa faa Undtagelser nær var Mennesker uden forudgaaende fængselsmæssig Uddannelse og i Kraft af deres sociale Trin uden Evne til selvstændig at tilægge sig den nødvendige Indsigt og Forstaaelse“.

Og det hedder videre om Betjentkorpset:

„De gennemgik, før Anstalten blev taget i Brug, et dels praktisk, dels teoretisk Kursus, men ved den afsluttende Prøve viste det sig ganske tydeligt, at deres Uddannelse maatte man fortrinsvis opnaa gennem den praktiske Skole. Der forefaldt derfor ogsaa, navnlig i det første Aar, en Række Misgreb fra Betjentenes Side*), og ofte, naar der klagedes over Fangernes Opførsel, lod det sig føre tilbage til manglende Forstaaelse hos Betjentene“.

Om de haandværksmæssigt uddannede Betjente hedder det:

„at det ofte faldt dem vanskeligt at indordne sig under Fængselets Disciplin, og at de navnlig ikke forstod, at de gennem deres eget Forbillede og ydre Optræden skulde arbejde med paa at skabe Disciplin mellem Fangerne“.

Alt dette betyder jo Indrømmelsen af, at der var og maatte være en daarlig Tjenesteaand og -tone paa Anstalten, og disse Udtalelser refererer sig jo ikke til de faa Betjente alene, der er afskedigede, men til Betjentkorpset „paa faa Undtagelser nær.“ Mindretallet ønsker ikke

1) Men fra Inspektørens? Hvorfor fremlagdes der ikke som i andre Fængsler et kort Resumé af Fangernes Dom til Vejledning med Hensyn til deres Behandling. Mindretallet.

at forbigaa, at det senere hedder, at der i de forløbne Aar er

„sket stor Fremgang, ligesom man efterhaanden sporer en Del mere Forstaaelse og Interesse for den særlige Behandling af de unge Fanger, som nu er søgt gennemført“,

men selv denne baade almindeligt og betinget holdte Udtalelse svækkes jo yderligere ved Vidnesbyrdet fra de andre Akter og ved Overlærerens derefter følgende Forklaring, som naar det hedder — Side 99 —:

„at flere af Inspektørens nærmeste Medarbejdere maaske ikke altid havde den fulde Forstaaelse for hans Ideer og ikke altid Initiativ til at supplere ham, naar han ikke selv kunde være til Stede og tage aktiv Del i Planernes praktiske Gennemførelse“,

og som naar Overlæreren forklarer,

„at der hos Flertallet af de i Funktionær-nærmødet deltagende Funktionærer ikke var nogen synderlig Interesse“

for Drøftelsen af den særlige Fremgangsmaade, der efter den enkelte Fanges Naturel burde bringes i Anvendelse overfor ham, og som var Emnet for Diskussionen paa disse Møder.

Overlæreren udtaler — Side 99 —:

„at de foreliggende Forhold ofte har gjort det vanskeligt at gennemføre Planer og Ideer i deres fulde Udstrækning og i alle Enkeltheder, og denne Mangel paa Konsekvens har uden Tvivl ofte bibragt, navnlig Betjentkorpset, en vis Følelse af Vægelsindethed fra Inspektørens Side“ og længere nede paa Siden:

„I det hele taget kan der neppe være Tvivl om, at den Misfornøjelse, som undertiden sporedes i Anledning af Inspektørens Behandling af disciplinære Sager, for en væsentlig Del havde sin Grund i, at Betjentene ikke forstaaer eller ikke vurderer den direkte personlige Paavirkning af den enkelte Fange som en Fremgangsmaade, der ofte fører langt videre end Anvendelsen af Straffe“.

Man ser en gennemgaaende Mangel paa Forstaaelse ikke alene hos Betjentene